

Många små är bättre än en stor!

Projekt kan vara oerhört komplexa. Vissa projekt sträcker sig över en period av flera år och trots att vi inte vet vad som kommer att ske i vår omvärld förväntas vi ha åsikter och ställa detaljerade krav för projektet ända fram till slutleverans. Ibland handlar det dessutom om krav på saker vi har svårt att förstå själva. Skall vi ha tre eller fyra vändkors vid varje skidlift? Blir det bäst med två eller tre bord per konferensrum i det nya kontoret? Inom vissa områden kan vi arbeta med prototyper för att få en bild av det som komma skall, men det kan ändå vara svårt att greppa. Att utifrån en husmodell veta om rummet kommer att upplevas som luftigt eller instängt är oerhört svårt.

Det bästa sättet att ställa krav på ett levererbart resultat måste vara att få det färdiga resultatet levererat först, inte sant? Så därför sitter vi fast i ett moment 22... eller?

På senare tid har ett antal tekniker utvecklats inom systemutvecklingsbranschen som kallas agila tekniker (efter engelskans "agile" som betyder smidig). Systemutvecklingsbranschen är mycket komplex och det slutliga resultatet är svårt att få en uppfattning av utan att ha "känt" på resultatet. De agila teknikernas lösning för att hantera komplexitet är att dellerera små resultat ofta! Genom att detaljplanera, tillverka och produktionssätta en liten del av projektresultatet får vi en möjlighet att uppleva slutresultatet, om än i mindre omfattning. När vi fått en första dellerans har vi plötsligt möjlighet att ställa konkretare krav på resten av projektresultatet.

Och om vi börjar med att planera vilka delar av projektresultatet som ger mest nytta kan vi se till att det viktigaste blir gjort först. Denna första del som levereras kanske inte kommer att innehålla *all* funktionalitet men genom att jobba utifrån en prioriterad kravlista där krav som innebär störst nytta står överst så säkerställer vi att det viktigaste kommer först. Inför nästa leverans planerar vi därefter det näst viktigaste för oss och fortsätter på det viset tills vi är nöjda med slutresultatet. I många fall kommer det här att innebära att projektresultatet blir *mindre* än vi tänkte oss från början eftersom vi under vägen inser att viss funktionalitet, som vi tänkte oss tidigt i projektet, inte är aktuellt längre.

Om vi planerar för en konsert som skall gå av stapeln ett år framåt i tiden och förväntas ställa detaljerade krav på ljudsystem finns det en risk att vissa system gått ur tiden innan konserten skall sättas upp! Om så är fallet måste vi kassera vår plan och göra en ny plan närmare slutdatumet för konserten. För att undvika denna risk kan vi istället säga "vi detaljplanerar endast för den närmsta leveransen, inte mer". Nästa år, när vi närmar oss koncertdatum, kan vi detaljplanera vårt ljudsystem och därmed undvika dubbelarbete.

Om vi vid varje dellerans stannar upp och tittar i backspegeln kan vi dessutom lära oss av erfarenheter samtidigt som projektet pågår. Många projektmodeller förordar att göra en erfarenhetsrapport efter avslutat projekt för att verksamheten skall lära sig inför nästa projekt. Varför inte lära sig under tiden vi genomför projektet? På det viset kan vi utvecklas och modifiera vårt sätt att arbeta samtidigt som projektet genomförs. Vi tar del av nyttan av erfarenhetsmöten samtidigt som projektet pågår.

Alla dessa fördelar, som vid en första anblick liknade ett moment 22, får vi genom att bara leverera lite oftare.